

30. NED. MED LETOM, 29.10., žegnanjska n.

7.00: živi in + farani

+ Ivan KNEZ, živi in + iz rodbine KNEZ

9.00: + Katarina KOLŠEK, obl., Angela, dva Karla in Terezija

+ Ana KOLŠEK

10.30: + Franc ŠKORJA in njegovi staši

človekova pravica je enoženstvo in kmalu bo človekova pravica tudi mnogoženstvo, ker spoštujemo tuje kulture. Toda otroci Cerkve, ki je, če uporabimo besede papeža Pavla VI., „izvedena v človeškosti“, slutimo, da gre pri tej igri za nekaj globljega. Da ravno abortisti in evtanazisti najbolj navijajo za priseljevanje, nam daje slutiti, da je na delu prastara spremljevalka človekove duše, spremljevalka, ki sliši na ime krivda.

„To so naši splavljeni otroci, ki k nam nazaj hodijo,“ je rekla pred dvema letoma neka modra gospa ter nehote označila jedro dotičnega krivdnega kompleksa. Krivda ni izum religij. Krivda nastane zaradi slabih dejanj in je nelagodno dušno stanje tudi pri nevemem človeku. Ko se tako nekega dne na evropskih mejah pojavi na tisoče življenja polnih človeških bitij, si lahko predstavljamo, kako iz kotov duše spregovori krivda: tista za izgnana življenja, tista za prazne šolske razrede in opuščena igrišča. Ob pogledu na mlade migrante vznikne želja po zadostitvi in očiščenju, želja po vnovičnem izbruhu življenja. Šolski razredi bodo spet polni, igrala pred blokom bodo spet zasedena, na ulicah bo spet žuborela mladost, priliv v pokojninsko blagajno bo spet stabilen.

Držimo se naukov Cerkve. Cerkve je mati narodov in na migracije ne gleda kot na grožnjo. Veseli se vsake zmage življenja nad smrtjo in tudi priseljevanje življenja željnih v prazen prostor, ki so ga ustvarili življenja manj željni, je ena takih zmag. Cerkve veruje v Boga, zato po drugi strani prepozna tiste, ki se v odnosu do življenja in usod narodov, po novem pa tudi v odnosu do moškega in ženskega spola „igrajo Boga“. Tistim družbenopolitičnim delavcem, ki po laboratorijsko manipulirajo s priseljevanjem, rasami, spolom ter življenju vsiljujejo neko svojo ideološko genetiko, bo to isto življenje eksplodiralo v obraz. Samo Bog zmore v svojem naročju nositi celoto življenja z vsemi skrivnimi povezavami vred: od praproti na goloseku, do zarodka v materinem trebuhu, do begunca na gumenjaku sredi morja.

(Branko Cestnik Blog)

Maše v prihodnjem tednu

29. NED. MED LETOM, 22.10., misijonska ned.

7.00: živi in + farani

9.00: + David TRUPI, 15. obl., in vsi MAČKOVI (Slivno)

+ Amalija in Jože SENICA

10.30: + Lojze KAPELARI, 30. dan

+ Rudolf VREČAR in žena Dragica

PONEDELJEK, 23.10., sv. **Janez Kapistran**, duh.

7.30: + Stanislav PUŠNIK, trije bratje in starši ROZMAN za domovino

+ Anika VODIŠEK

TOREK, 24.10., sv. **Anton Marija Claret**, škof, red. ust

19.00: + Milan ŽABKAR, 5. obl., starši ŽABKAR in DOBOVIČNIK

+ biseromašnik Martin BELEJ, ob 100 letnici rojstva

+ Silvo VERBOVŠEK

SREDA, 25.10., sv. **Krizant in Darija**, mučenca

7.30 + Fanika IMENŠEK

+ Franc LORGER

+ Karolina BELEJ

ČETRTEK, 26.10., sv. **Rustik**, škof

19.00: + Dragica GORIŠEK, 8. obl., starši Jakob in Antonija GORIŠEK

+ Pavla KOZMUS, 30. dan

+ Ignac SAJTL, 20. obl., in žena Fanika

PETEK, 27.10., sv. **Sabina Avilska**, mučenka

7.30: + Miroslav VEBER

19.00: + duhovnika Janez BELEJ, 25. obl., in brat Martin

+ Stane DEŽAN (Rimska c.), 3. obl., Vera, Franc in starši

+ Ana HRASTNIK

SOBOTA, 28.10., sv. **Simon in Juda Tadej**, apostola

19.00: + Andreja FLIS - TERŠEK

+ Ernest in Marija KLADNIK, 6. obl., Neža KOVAČ in družina ŽIBRET (Planinska Vas)

+ Stanislava STARC, 2. obl.

MARTINOVA LILIJA

22. oktober 2017, leto 9, št.:37

Tri stopnje duhovniške službe

Diakonat je prva stopnja svetega reda. Druga stopnja je prezbiterat (duhovništvo), tretja pa episkopat (škofovstvo). V mesecu oktobru, v Cerkvi na Slovenskem, devet bogoslovcev prejema diakonsko posvečenje.

Škofija Celje

Na god sv. Uršule, je v soboto, 21. oktobra, v celjski stolnici prejel red diakonata Matic Lesjak, bogoslovec 6. letnika, doma iz župnije Sv. Jurij ob Taboru.

Škofija Novo mesto

Branko Jurejevčič, Župnija Pozdemelj
28. oktober, župnijska cerkev sv. Martina – Podzemelj

Nadškofija Ljubljana

Primož Meglič, Župnija Ivančna Gorica

Marko Mrlak, Župnija Žiri

br. Miro Pavšek OFMCap, Župnija sv. Peter in Pavel v Zagorju ob Savi

Peter Stele, Župnija Komenda

29. oktober, župnijska cerkev sv. Jožefa – Ivančna Gorica

Škofija Koper

Gašper Naglost, Župnija sv. Štefana Vipava

Andrej Penko, Župnija Ubeljsko

29. oktober, bazilika Marije, Matere Božje na Sveti Gori

Darujmo naše vsakdanje delo in molimo k Bogu za svetost letošnjih diakonov.

Sobota, 21. oktober, je bil dan diakonskega posvečenja **Ma-tica Lesjaka**. V tem letu je do predvidenega mašniškega posvečenja, 29. 6. 2018, nastavljen za diakona v nadžupniji Laško. V našem občestvu bo opravljal diakonsko službo. Že v prejšnji Martinovi liliji se nam je predstavil. Naprosili smo ga, da nam še kaj zapiše o svoji dosedanji poti.

Že od otroštva so mi bili pri srcu misijoni, tako sem od gimnazijskih let preživel nekaj tednov na misijonih. V Turčiji smo prostovoljci čistili katoliški del mestnega pokopališča v Iskenderunu. Skupaj z misijonarjem p. Martinom Kmetcem, nas je 7 dijakov v slabem tednu ob cesti pri pokopališču navozilo za dve veliki prikolici tovornjaka raznih smeti, plevela, palminih listov in ostalih odpadkov, ki so jih ljudje s celotnega pokopališča z največjim veseljem odlagali ravno na katoliški del. Na Madagaskarju smo organizirali razne delavnice za otroke in pomagali misijonarju Janezu Mescu pri raznih opravilih. Nepozabno pa je bilo neko nedeljo, ko smo zjutraj blagoslovili nov župnijski vodnjak, nato v procesiji z domačini nesli več vrčev vode v cerkev in tam med mašo, ki je trajala dobre tri ure, krstili več kot 70 otrok. Ob odhodu so se nam domačini zahvalili z nekaj kilogrami riža ter živim petelinom. Dvakrat pa sem obiskal tudi misijone skupnosti sv. Matere Terezije – Misijonark ljubezni. V Bolgariji v Plovdivu smo pomagali v sanatoriju z ljudmi s posebnimi potrebami. V Indiji pa sem s prijateljskimi in rodno sestro kot prostovoljec delal v Kalkuti, v hiši za umirajoče, t. i. Kaligatu. Z Misijonarkami ljubezni sem videl, kako je pomembna molitev, ko smo skupaj z njimi zjutraj ob 5. uri eno uro pred mašo molili pred Najsvetejšim ter tako dobili moči za pomoč drugim, ki bi bila brez zatekanja k Njemu veliko težja. Včasih sem mislil, da se bom z »umikom« v misijone rešil težav, ki so me pestile doma, toda vse bolj sem videl, da samega sebe in lastne težave vedno nesem s seboj.

Po razburkanem drugem letniku bogoslovja, sem poleti sam peš poromal k svetemu Jakobu, apostolu v Santiago de Compostela, kjer sem preživel nemalo dogodivščin. Na poti pa sem dobil tudi izjemno potrditev poklica; nekaj dni pred ciljem, na praznik povišanja sv. Križa, sem med zahvalo po obhajilu, ki sem jo molil pred relikvijami sv. rešnjega telesa in krvi, doživel nepopisen občutek ljubljenosti in ob slišanih

besedah »Hodi za menoj!« jasno videl kje je moja pot: da še naprej vztrajam in se trudim biti zvest Kristusu.

Sedaj po petih letih Teološke fakultete, zaključni nalogi o rojaku, akademiku dr. Francu Ksaverju Lukmanu (rojen 1880, umrl 1958), teologu, duhovniku, cerkvenemu zgodovinarju, prevajalcu, uredniku, leksikografu in skladatelju, me čaka nov začetek. Pred vrati je namreč moja »poroka« s Cerkvijo, diakonsko posvečenje. To nedeljo s sošolci na Sveti Gori, pri Svetogorski Kraljici pričenjamo z nekajdnevnimi duhovnimi vajami v tišini. Vse nas priporočam v molitev in se že zdaj zahvaljujem tudi za pobudo tukajšnjega nadžupnika Roka, da boste tri dni pred posvečenjem molili tridnevnicico. V tem letu pred duhovniškim posvečenjem, če Bog da, pa bom kot diakon pomagal v vaši, naši laški nadžupniji. V že preživetih dnevih pri vas sem že bil deležen izjemno prijaznega in gostoljubnega sprejema, za kar se vam iskreno zahvaljujem. Z veseljem in hkrati nekaterimi strahovi zaradi moje »mlečnosti« se veselim tekočega pastoralnega leta, preživetega med vsemi vami. Verjamem, da bom skupaj z gospodom Rokom, Klemnom, Petrom in Jožetom, z vsemi župnijskimi sodelavci ter farani preživel bogat čas, hkrati pa dobil novih izkušenj ter spoznanj, ki bodo dobra popotnica, da se bom čez čas trudil biti vesel in svet Jezusov duhovnik.

Obljubljam vam molitev, hkrati pa prosim vse vas, da molite tudi zame. Lepo nedeljo!

Naj nam na misijonsko nedeljo spregovori razmišljanje p. Branka Cestnika **Življenje, ki k nam hodi nazaj**.

Jeseni l. 2015, ko so gruče beguncev in migrantov prečkale Sotlo, tvorile počasi premikajoče se kolone pešcev, lezle in se vozile v smeri Nemčije, je neka starejša gospa o dogajanju dejala: „To so naši splavljeni otroci, ki k nam nazaj hodijo.“

Trditev je jasna in skrivnostna obenem; tako kot je matematična, je tudi mistična; lahko jo dodatno razpredemo a istočasno ne dopušča ugovorov. Kajti če znamo šteti do tri, vemo, da sta evropska kultura splava in priseljevanje v Evropo povezana.

Najprej sta povezana tako rekoč biološko in fizično. Če preprečujemo rojstva novih človeških bitij in če smo na sploh prepričani, da nas naj

bo manj, ustvarjamo prazen prostor. Prazen prostor pa nikjer dolgo ne ostane prazen. Ko naredimo golosek v gozdu, ta pust in prazen ostane morda le nekaj tednov, nato pa že vidimo dvigovanje trave, praproti, grmičevja, na koncu od spodaj gor pribušijo nova mlada drevesa, bodoči gospodarji tiste gozdne parcele. Tu ni nobene zarote, nobene invazije, tu ni nobenega dogovorjenega načrta. Je le življenje, ki se hoče širiti, prazen prostor pa ga vleče nase.

Če je splav odtravanje življenja iz Evrope, so migracije vmtev življenja v Evropo. Če so včeraj splavljeni otroci naši izgnanci, ki smo jih poslali v deželo smrtne sence, se ti izgnanci danes vračajo v podobi migrantov, v glavnem kot mladi fantje z veliko voljo do življenja.

Evropska kultura splava in priseljevanje v Evropo sta povezana tudi duhovno. V Stari zavezi je Bog tisti, ki ljudstvom odmerja rodovitno zemljo. Nekatera ljudstva rodovitno zemljo dobijo, druga jo izgubijo. Ko se izvoljeno ljudstvo izneveri Božji postavi, izgubi zemljo in je pregnano v Babilon. Skozi to prizmo lahko beremo zdajšnjo evropsko kulturo smrti (k splavu je pridružena še evtanazija) kot zametovanje božje postave in možna posledica je izguba zemlje.

Da, to je težko slišati. A če ob teh stavkih goltate slino, smo na pravi poti, da izza geopolitične in demografske uvidimo tudi duhovno dramo našega časa.

Pomenljivo je, da so največji zagovorniki in pospeševalci migracij v Evropi tisti idejni krogi, ki so tudi največji zagovorniki splava in evtanazije. Najbolj z migracijsko populacijo zaposelnje pa so tiste dežele, ki so bile prvakinje v splavu (na Zahodu ga je prva zakonila Švedska) ali pri uvajanju evtanazije (npr. Belgija). Da ideologi splava z enako vnemo kot splav branijo migracije, vključno z nezakonitimi, se morda komu zdi čudno. Kot se komu zdi čudno, da feministke, ki so se z gnevom borile, da bi bila sodobna ženska odvezana od štedilnika in družine, zdaj mimo, celo s simpatijo sprejemajo v Evropo zakrito žensko privezavo na štedilnik.

Uradna razlaga teh protislovij je, da gre za človekove pravice. Za nekatere namreč vse to ni čudno, zanje so to kot picino testo raztegljive pravice: človekova pravica je izbris nerojenega življenja, njegov izgon onstran naših meja, in človekova pravica je ilegalni prestop meje nekega drugega življenja; človekova pravica je biti odvezana od štedilnika in biti privezana na štedilnik, če ti to ugaja;